

РЕШЕНИЕ № 85

гр. София, 23 март 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на шести февруари две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. КАПКА КОСТОВА
2. НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

при секретар Румяна Виденова

и в присъствие на прокурора Атанас Гебрев,

изслуша докладваното от съдия Капка Костова

касационно дело № 3149/2011 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор при Софийската апелативна прокуратура, срещу решение № 438 от 14 ноември 2011 година на Софийския апелативен съд, НО, 4-ти състав, по внохд № 939/2011 година, с което е потвърдена изцяло присъда от 24 юни 2011 година на Софийския градски съд, НК, 28-ми състав, постановена по нохд № 903/2011 година по описа на този съд.

В касационния протест се твърди наличие на пороци в доказателствената дейност на предходните съдебни инстанции, което е довело до неправилни изводи по фактите относно начина на придобиване на инкриминираните животни и опитите на подсъдимия С. да предаде същите на съответни зоопаркове, а това от своя страна е обосновоало неправилни правни изводи за явна малозначителност на деянието и оправдаване на подсъдимия по повдигнатото му обвинение. Така направените възражения ангажират отменителните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК.

В съдебно заседание пред ВКС представителят на Върховната касационна прокуратура не поддържа подадения от апелативния прокурор касационен протест. Намира, че данните по делото сочат на основания за ангажиране на административно-наказателната отговорност на подсъдимия С., както това е направено.

Подсъдимият Й. С. участва лично и със защитника си адв. Б. от САК. Същият изразява становище за неоснователност на протеста и оставяне в сила на атакувания съдебен акт.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

С атакуваното въззивно решение е потвърдена изцяло присъдата на първоинстанционния съд, с която подсъдимият Й. Д. С. е признат за невиновен в това, за времето от 31. 01. 2008 година до 10. 02. 2010 година, в гр. София, /населено място/, /улица/ №..., да е задържал екземпляри от световно застрашени диви гръбначни животни – три броя екземпляри от вида „Т“ (Р. Т.), без да има необходимото за това разрешение, с оглед

забраната по чл. 21 от Закона за защита на животните (ЗЗЖ), поради което е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 278в, ал. 4, предл. 3 от НК (редакция до ДВ, бр. 33/2011 година).

Касационният протест е неоснователен.

ВКС намира за необходимо да отрази констатацията, която прави, че възраженията в протеста са идентични по същността си с тези във въззивния протест и са били предмет на проверката, извършена от второинстанционния съд. Този съд аргументирано ги е отхвърлил, а обстоятелството, че те не удовлетворяват обвинителната теза, очевидно е повод за представителя на обвинителната власт да упражни и правото си на касационен протест.

Релевираното в него отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК следва да бъде обсъдено преди това по приложението на материалния закон, тъй като евентуалното наличие на нарушения в доказателствената дейност на предходните съдебни инстанции би компрометирала изводите им по фактите, а това би направило невъзможна проверката по приложението на правото.

Възраженията във връзка с обстоятелствата, касаещи начините на придобиване от подсъдимия С. на процесните животни и задържането им в дома му, не намират опора в доказателствата по делото. Вярно е, че в обвинителния акт се съдържат данни в тази насока само за едно от животните – тигър, наречен „М.". Първоинстанционният съд е събрал доказателства и по отношение на останалите две животни, като надлежно е проверил и оценил доказателствените източници и е изложил съображения за направените изводи (л. 9-10 от мотивите на присъдата). Тези изводи са проверени и от въззивния съд. Съдилищата са обсъдили подробно и по действителното им съдържание показанията на свидетелите И. И. (управител на З. г. – С.), Св. Г., В. К. (ветеринарен лекар), данните от договор за заем на животни (л. 34-35 от сл. д.), от договор за размяна, анекс към него, декларация, становище от З. г. – С. (л. 29-33 от сл. д.). Изложените в тази насока съображения в атакуваното решение на въззивния съд (л. 7-8 от същото) няма причини да не бъдат споделени изцяло.

Не намират опора в доказателствата по делото и твърденията в касационния протест за наличие на противоречия в показанията на свидетелите И. (управител на З. г. – С.), П. (управител на З. и Б. Г. – Б., протокол от с. з. от 24. 06. 2011 година) и М. (управител на З. – С. З., протокол от същото с. з.), които противоречия не са отстранени от съдилищата по предвидения процесуален ред. На първо място, при внимателен прочит на показанията, заявените съществени противоречия в показанията на свидетелите не се констатира. Второ, внимателният и прецизен анализ от страна на първоинстанционния съд за достоверност на тези доказателствени източници, не оставя съмнение за истинността на съдържащите се в тях факти относно опитите на подсъдимия С. да предаде процесните животни за отглеждане в зоопарк или спасителен център според влезлия в сила законов регламент, както и че тези опити са направени „няколко години“ преди намесата на съответните власти.

При изложените съображения ВКС преценява, че заявените нарушения в доказателствената дейност на предходните съдебни инстанции не са налице.

При надлежно установените по делото факти от кръга на подлежащите на доказване, материалният закон е приложен правилно.

Известно е, че нормата на чл. 9, ал. 2 от НК визира две възможни хипотези, при наличието на които извършеното деяние не е престъпно, макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление и те са: деянието въобще не е общественоопасно или разкрива такава степен на обществена опасност, която е явно незначителна. При всяка от хипотезите законът свързва наличието ѝ с определяне на деянието като „малозначително“. Тази оценка е исторически обусловена и винаги е съобразена с характера на общественоопасните деяния и тяхното отрицателно значение на даден етап от развитието на обществото.

Съответно на тези принципни положения, първоинстанционният съд е изложил подробни съображения за явно незначителната степен на обществена опасност на конкретното инкриминирано деяние (л. 12-15 от мотивите на присъдата), които съображения въззивният е възприел и споделил като правилни и законосъобразни. Тези съображения основно са свързани с: начина на придобиване на животните, който не е предпоставял насилствено изваждане от природната им среда; полагането на дължимата грижа за тях, дори и при увреденото здравословно състояние на две от животните и спасяването на практика на живота на едното от тях; липсата на корист в действията на подсъдимия по отношение на животните; изключително доброто състояние на животните в резултат на условията на отглеждане и полаганите грижи; липсата на законова регламентация относно заварените ситуации на отглеждане на такива животни при влизане в сила на ЗЗЖ на

31. 01. 2008 година; направените от подсъдимия опити да приведе ситуацията в съответствие с новите изисквания и да предаде животните за отглеждане в зоопаркове. Всички тези обстоятелства са несъмнено установени по делото и съобразяването им при обосноваването на явно незначителната степен на обществена опасност на деянието, настоящата инстанция преценява като адекватно на закона и данните по делото.

При касационната проверка не бяха установени нарушения, за които настоящата инстанция може да следи служебно, каквито са абсолютните процесуални нарушения по чл. 348, ал. 3, т. 2 – т. 4 от НПК и нарушенията на материалния закон, накърняващи съществено интересите на подсъдимия.

По изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 438 от 14 ноември 2011 година на Софийския апелативен съд, НО, 4-ти състав, по внохд № 939/2011 година, с което е потвърдена изцяло присъда от 24 юни 2011 година на Софийския градски съд, НК, 28-ми състав, постановена по нохд № 903/2011 година по описа на този съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]